1e Jaargang, nummer 1, 15 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : De wetenschap van het leven, Op de vlucht, De tragedie van Tanga Spanga, en Langs het riet

---

DE WETENSCHAP VAN HET LEVEN

Er moet hard gewerkt worden voor alles. Niks komt zomaar, als we het over het geestelijke hebben. Men moet niet door de prachtige natuur snelwegen van genade bouwen. Men is ingedut. Het boek Odenlech in de nieuwe bijbel laat het verschil zien tussen Areta, het harde werk, en Kakia, de wereldgezinde verslapping, de lauwheid.

Lauwe mensen vormen een bedreiging voor het koninkrijk des Heeren. Uitspuwing dreigt dan, niet als een oordeel, maar een oproep. Soms moet een mens uitgespuwd worden om hem wakker te maken. Maar de lauwen hebben de profeten uitgespuwd en de geestelijken, en nu wordt hen slechts een spiegel voorgehouden.

Onderwijs staat op de eerste plaats. Heb geen andere goden. Als je indut in het onderwijs dan zal bedrog en wereldgezindheid je meesleuren.

We hebben het Woord nodig om het koninkrijk te bouwen. Het komt niet zomaar neerdalen. Er moet hard gewerkt worden, en dat kan alleen goed gaan als er hard is gestudeerd.

Een beeld hiervoor in de nieuwe bijbel is het dragen van het visnet. Dat betekent niet alleen het lijden te dragen, maar ook het onderwijs tot je te nemen en te verspreiden. Alleen hierin is leven. Laat je niks anders wijsmaken. Het leven is niet vanzelfsprekend. Zovelen zijn levende al dood. We hebben te maken met concentrische cirkels. De hogere amazone bronnen zullen alles zuiveren. Daar omheen liggen de concentrische cirkels, de wachters. Telkens weer worden we diep in deze cirkels gezogen en meegesleurd. Telkens weer worden we er in uitgespuwd. Deze cirkels moeten dus nog verder ontzegeld worden. Er moet met de wachters geworsteld worden. Zonder gevecht geen ingang. We zijn op Pniël. Jakob klaagt en is moe en wanhopig, en toch weet hij dat hij door moet vechten tot de morgen, en zelfs dan gaat het gevecht verder.

Er zijn geen eenvoudige antwoorden. We hebben te maken met een ingewikkeld reflectie systeem, niet zomaar demonologie. Spiegelingen kunnen bedriegend zijn. Daarom moeten we de wetenschap van het leven leren.

Laten we net als Job van geen troost willen weten, en net zoals in Hebreeën van geen bevrijding willen weten, opdat we deel hebben aan de hogere opstanding. Troost en bevrijding kan al snel in slaap doen dutten. De mens loopt met een overmatig reddings-syndroom en is daardoor lui en lauw geworden.

De charlatan-redders zijn gekomen en hebben alles goedkoop gemaakt, zodat het kitsch is geworden, en het werkt gewoon niet. De wereld is gezonken in een goedkope flutroman. De strijd is niet romantisch. Houd jezelf niet voor de gek. Er moeten grote offers gebracht worden. De overwinnaars zijn maagdelijk tot de zonde, hebben zich er niet mee besmet. De zonde is dodelijk.

De maagd weent vanwege alle zonde en het grote bedrog en de velen die slapen. Haar roepstem wordt niet gehoord. Het kind ligt blauw in de wieg. Hun valse, snelle, eenmalige wedergeboortes in het reddings-syndroom hebben doodgeboren kinderen voortgebracht.

Wie luistert ? Allen zoeken zij hun eigen wegen. Het zijn concentrische cirkels, spiegelingen. Laat je er niet door afleiden, ga niet met deze spiegelingen mee, maar kom hogerop, en kom tot de bronnen. Daar kom je niet zomaar. Je wordt niet zomaar ten hemel genomen door een opzegversje. Het vraagt alles van je, je gehele leven.

De mensen om ons heen zijn de concentrische cirkels, afgeweken van de bron, de één verder afgeweken dan de ander. Het is als een trappenstelsel. Sommigen ontwaken, sommigen vallen dieper in slaap. Ze geven slechts hinten van een hogere wereld. Ga op zoek naar de sleutels, en weet dat het niet zomaar sleutels zijn, maar dat het gereedschap is. Je moet er hard voor werken. Zo niet, dan zou het niet veel voorstellen.

Je kan je depressief voelen soms, of zelfs wanhopig, vanwege de eis van het leven, als je de roep hoort. We zien het allegorische beeld van de monniken-ordes die celibatair in afzondering leven in de natuur, wat een beeld is van maagdelijkheid tegen de zonde, niet van maagdelijkheid naar de kennis toe, dus het is niet van belang om het te letterlijk te nemen.

Je bent monnik, en wordt pelgrim, opdat de zonde je niet zal vinden, zoals dat in Buli 1 wordt beschreven. Blijf doorgaan, verslap niet. Val niet terug in lauwheid, want de zonde jaagt achter je.

Je bent monnik, wordt pelgrim, en wees een gladiator. Pelgrims worden namelijk op hun tucht aangevallen door de meest verschrikkelijke beesten en rovers. Zij moeten net als Jakob worstelen op de tocht door Pniël. Dat is een lange tocht door Getsemané. Maak daar niet zomaar snelwegen doorheen.

Zorg ervoor dat je de prijs wint. Er is geen andere weg. Niets komt zomaar. In de strijd zal het vlees sterven als het zaad, en dan is er nieuw leven. Alleen de aan zichzelf gestorvenen zullen binnengaan. Wat houdt dat binnengaan in ? Het is het hemelse Woord, het hemelse onderwijs, wat je dan ook weer door mag geven. Je gaat dus naar binnen, maar ook weer naar buiten. Telkens weer moeten we de kuddes hiervoor achter laten.

OP DE VLUCHT

We zijn in een nachtmerrie, dit is het gebied buiten het paradijs, waar de trickster regeert.

Geloof wordt tot ontferming. Verzet je tegen alles om te toetsen. Laat alles los, en ren tot de wildernis. Blijf verzetten en loslaten van de oude vormen.

Kom tot het rode in de wildernis om alles af te leggen. Offer alles op voor het hogere. We zijn in een breinmerrie. Het is een gevecht. Je komt niet zomaar los. Geen eenvoudige methodes.

Kom tot het rode, het rode verstand, het hogere verstand. Laat je oude brein los. Vecht, verzet, en kijk niet achterom. Verander niet in een zoutpilaar. Laat je verleden los. Er is nieuw leven in de diepte, in de wildernis, in het rode. Aanvaard de besnijdenis hiertoe, de besnijdenis van het verstand, van de herinnering. Niks was wat het leek. Het was een gevangenis.

Er is een stang om je heupen, want al je botten waren gebroken. Zo zal het rode je leiden, dat wat gegeven is van boven, zoals Ezau van de rode kom moest drinken om zijn oude status af te leggen. Hij moest dieper de wildernis in.

Verwoesten zult gij de zondaar,
U doet zijn muren instorten.
Verwoesten zult gij de naam van de zondaar.
Met hem zal niet gerekend worden,
en hij zal vergeten worden.
Langs het riet staat U,
U bent de grote kennis,
Tot ontwaking, tot vermindering
Uit de kom van het rode geeft U.

Beloch 15:15-16

DE TRAGEDIE VAN TANGA SPANGA

Hij wilde weg uit Tanga Spanga.
Hij ging naar het loket om een kaartje te kopen.
Toen hij het geld gaf was de vrouw aan het loket boos omdat er een baardhaar tussen zou hebben gezeten. Ook had ze het over de huid onder zijn oren, dat er iets met zijn bloed zou zijn.
Hij had toen gezegd dat als ze achter het loket wilde werken, dan zou ze haar haar eens moeten kammen. Toen liep hij weg met het kaartje, en is richting het station gegaan. Daarvoor moest hij eerst door de stad lopen. Het was heel druk.

Bij het station was het ook heel druk. Hij zou de wildernis van Tanga Spanga ingaan. Daar zouden ook wat steden zijn. Hij keek op het kaartje. Ze waren niet duidelijk geweest over wat voor steden het zouden zijn. Toen hij in de trein stapte merkte hij op hoeveel mannen er waren, en maar weinig vrouwen. Naarmate er werd gestopt bij verdere stations gingen steeds meer vrouwen weg, en er kwamen eigenlijk alleen maar mannen bij. Na een tijdje werd er omgeroepen dat ze er waren, dat het het eindpunt was. Maar het was geen stad. Op het station zag hij allemaal klagende mannen. Ze waren veelal lang, slank, met lang haar en baard, vaak lang. Hij liep van het station af, en zag er twee vrouwen met elkaar praten. ‘Hij had zo geklaagd,’ zei de ene vrouw tegen de ander. Hij vroeg zich af of het een dorp was, maar het leek wel een concentratie kamp.

De trein was heel modern, zoals alles modern was in de stad waar hij vandaan kwam. Hier was alles meer primitief. De vrouwen waren ook primitief. Hij zag steeds meer vrouwen hier. Het viel hen op dat ze veel met elkaar spraken, en spottend spraken over mannen. Terug naar de stad waar hij vandaan kwam wilde hij niet meer. Hij had onwil, woede, angst en was op de vlucht. Hij had het helemaal gehad. Hij liep de wildernis in in de hoop dat hij daar ergens één van de steden zou vinden. Hij durfde niet te spreken met de vrouwen. Mannen zag hij hier niet.

Hij had spijt dat hij niet met de mannen had gesproken. Nu zag hij ze niet meer. Hij zou kunnen wachten totdat de volgende trein zou komen, om dan een man aan te spreken, maar hij durfde het niet aan met deze vrouwen om hem heen. Hij vertrouwde het niet. Hij liep door tot de wildernis, en zou op zoek gaan naar een stad.

Het was lang lopen, en hij begon honger en dorst te krijgen. Hij was bang waar hij terecht zou komen, en bang dat hij nergens terecht zou komen.

Dit was gewoon een dystopie, een hel. Hij durfde bijna geen adem te halen. In zijn hoofd was hij moegedraaid. Dat hadden de vrouwen gedaan, de vrouwen van Tanga Spanga, van de stad waar hij vandaan kwam. Het was alsof ze hem altijd vast probeerden te praten, altijd kleinerend. En hij had blinde vlekken. Als ze eens goed naar hem waren en goed over hem spraken, dan vergat hij dat snel. Het bleef gewoon niet hangen, maar kwam wel ergens op de

achtergrond van zijn lange termijn geheugen. Hij was depressief, goed depressief. Hij wilde niet meer leven, maar wist ook dat hij geen andere keus had.

Angst voor mensen, angst voor vrouwen. Angst voor bittere eindes. Hij schreef wat op in zijn notitie blokje. Hij was ook bang voor papier. Hij had teveel verschrikkelijke dingen gelezen. In Tanga Spanga werden mensen continue overladen met vreselijke papieren. Het was gekkenwerk. Hij moest weg. Hij moest kunnen ademen. Na een tijdje viel hij van vermoeidheid op de grond en viel in slaap. Hij was op, hij kon niet meer. Wat grond was op zijn tong terechtgekomen. Hij had de kracht niet om zijn tong naar binnen te halen.

Hij weende in zijn slaap. Hij hoorde de rivieren bruisen in de verte. Het waren zijn tranen. Het was alsof hij door een insect was gestoken. Hij voelde zich ziek.

Nog nooit was hij zo depressief geweest als toen hij vertrok, maar het was ook een bevrijding. Hij vond het verleden eng. Hij kon er niet mee leven.

Hij had vreemde dromen. Worstelingen met een zwarte cobra. Helemaal uitgeput werd hij wakker. Hij probeerde verder te gaan, maar hij kon niet. Hij had geen kracht.

Toch heeft hij zich toen kunnen vermannen, alhoewel hij in het begin meer kroop dan liep. Later merkte hij dat hij weer normaal kon lopen, en heeft toen heel lang gelopen totdat hij bij het strand aankwam. Hij zag daar een donkere vrouw in de zee staan. Hij voelde zich verhongerd en had erge dorst. Hij voelde zich ook weer helemaal uitgeput. Hij heeft toen al zijn moed bij elkaar geraapt en liep naar de vrouw toe. Ze begon hem direct te bespotten. Ze maakte allemaal kleinerende opmerkingen. Toen hij met de vrouw sprak werd hij ineens van achteren op zijn hoofd geslagen. Hij raakte bewusteloos, en werd even later wakker bij een groot orakel. Het was een orakel dat alles omdraaide. Het was een steen met vreemde tekens, in een taal die hij niet kende. Het moest van de inboorlingen hier zijn. Iemand hield zijn hoofd van achteren vast en duwde het hard tegen de steen. Het was alsof hij inwendige bloedingen had. Hij weende. Waar was hij toch terecht gekomen ?

Kannibalen ? Van alles kwam in zijn hoofd op. Hij kon niet achterom kijken. Weer werd zijn hoofd tegen de steen gesmeten, en toen weer. Weer begon hij zijn bewustzijn te verliezen. Het was nu alsof zijn eigen bloed van binnen in zijn mond gleed. Wat wilden ze van hem ? Wat wilden ze met hem doen ?

Hij hoorde en voelde watervallen stromen, en gebruis. Hij keek naar de orakel steen. Er stonden donkere vrouwen naast. Ze smeerden toen spul op hem. Wat wilden ze met hem doen ? ‘Kannibalen,’ dacht hij.

Hij werd onder een zogeheten bewaarder van gevangenen geplaatst. Ze behandelde hem meestal, maar niet altijd, redelijk goed, maar hij had het idee dat ze hem voorbereidde om gegeten te worden. Dit ging zo weken door. Amalek was haar naam. Na die tijd zei ze dat zij zijn bewaarder niet meer was, maar zijn slavendrijver, in de zin dat hij hard werk voor haar moest verrichten. Het leek er op dat ze toch geen kannibalen waren, tenzij het uitstel was.

Hij mocht haar in ieder geval geen bewaarder meer noemen, maar zij was nu zijn slavendrijver. Hij was van zomaar gevangene tot slaaf geworden. Er waren wel meerdere gevangenen en slaven. Ze werden zombies, skeletten of geesten genoemd. Hij werd een geest genoemd. Hij wist dat hij hier ernstig in de problemen was gekomen. Vaak werd hij op zijn hoofd geslagen. Hij had het idee alsof zijn brein barste, alsof hij allemaal inwendige bloedingen had, en vaak werd hij tijdens zijn bewusteloosheid of halve bewusteloosheid ingesmeerd met spul. Toch kannibalen dan ? Hij wist het niet. Ook gooiden ze gevangenen en slaven die gebonden waren van hoge plaatsen. Dan vielen ze te pletter en raakten verlamd of kreupel. Sommigen braken hun rug of nek. Hij wist dat hij hier goed op de verkeerde plaats was gekomen, de ene wreedheid na de andere.

Rust kreeg hij bijna niet. Ook ‘s nachts moest hij werken. Eigenlijk had hij zijn enige slaap als hij bewusteloos of half bewusteloos was. Slapen mocht niet, dat was voor luien. De vrouwen zelf sliepen ook bijna niet. Het leek wel alsof ze altijd op waren. Als hij klaagde of weende was er ook geen medelijden, want dat werd ook met spot beantwoord. Ze probeerden hem te breken. Daar was hij van overtuigd.

Hij wilde vluchten naar de zee, maar er was hier geen ontsnappen aan. Als iemand probeerde te ontsnappen dan liep zo’n ontsnapping vaak verkeerd af. Als hij zag wat ze deden met hen die probeerden te ontsnappen durfde hij niet meer. Met netten werd de ontsnappende gevangen, en daarna was het goed mis. Dan werden z’n beide kaken gebroken. Ook werden soms armen afgehakt, en soms zelfs benen. Hij was in een hel terechtgekomen. Ontsnappen hier kon je maar één keer proberen.

LANGS HET RIET

Alles wat hier is is de vrucht van vermoeidheid, veel vermoeidheid.

We moeten de lagere bevrijdingen achter ons laten en komen tot de hogere bevrijdingen.

Ik keek naar mijn dochter. Oom Bert

had haar gebracht. Ze was klein, haar gezicht opgeblazen. Ik kon bijna niet spreken. Ik zei een hele lange tijd niets, maar nam haar in mijn armen.

Ze was ontvoerd, maar oom Bert had haar teruggevonden. Ze sprak niet.

Maar we moesten nog steeds vluchten. Ze zaten ons nog steeds op de hielen. Het was oorlog. We spraken bijna niet. Alles gebeurde in stilte, stricte stilte. Daarin moesten we ons oefenen.

Ik ben na een tijdje weggerend. Het was te gevaarlijk. Oom Bert zou haar naar een ziekenhuis nemen. Ken je dat gevoel dat je niet bij je kind kan zijn ? Anders traceren ze je. Ze loeren op bloed en op bloedbanden. Maar een hogere wereld wacht ons, hogere bloedbanden. Het is iets van binnen, van de droom, niet iets van buiten. Als gezinnen niet werken, dan moeten we hen overlaten aan de bijmoeders. Een heleboel kunnen we niet dragen en dan moeten we leren loslaten, hen leren overdragen in de handen van het hogere.

Als het oorlog is gaat alles anders. Je moet dan hogere keuzes maken, dwars tegen alles in. Veiligheid boven alles. Je moet je kinderen iets meegeven maar kunt niet telkens met ze sjouwen.

Wij worden geroepen tot de hogere oorlog, en moeten de lagere oorlog achter ons laten. Dan wordt je soms weggeroepen van je gezin. De pijn in je buik, maar je moet aan de hogere opdracht voldoen, op lange termijn werken, want het gezin is slechts een beeld van de taak die we hebben.

In de oorlog is alles anders. Een kat in het nauw maakt vreemde sprongen. Dan moet je strategisch denken, lange termijn denken, niet korte termijn.

Ik moest, ik moest, alles achterlaten. Het hogere riep mij. Ik moest een weg bereiden uit deze stad, want deze stad trekt naar beneden. De uittocht is een lange tocht. En dan ga je door een mijnenveld. Elke stap kan de laatste zijn. Oh, geef toch uw leven aan het hogere, de hogere bron, de kom van het rode, langs het riet.

Ons land was verwoest door een atoombom. Daarom spraken wij niet. Wij konden niet.

Ik dacht aan oom Bert, die zijn leven had gewaagd om mijn dochter te redden. Na de atoombom hadden rovers de macht genomen.

Ik kan niet goed ademen, niet goed spreken, symptomen van de atoombom. We hebben er allemaal last van.

Het vreet aan ons. Geloof wordt tot ontferming. Vermoeidheid is het enige pad wat vruchten voortbrengt. Het klaagt onze ziel aan, voortdurend. Het trekt ons naar beneden in de dieptes, voortdurend. Dan is vermoeidheid de enige ontsnapping. De slaap vlucht van ons weg. Er is alleen rust als we bewusteloos zijn geslagen. Stenen vliegen door de lucht. De oorlog nog steeds in volle gang, ook in de wildernis.

Het rode roept onze naam. Inwendige bloedingen, geen faam. Het is de prijs van de besnijdenis. We moeten alles achter ons laten. Het verleden was een hel.

Ik wandel langs het riet, maar ik moet vluchten. We moeten niet bezitten, maar bewaren, loskomen van de erfdrift. We leven uit roeping, niet uit herkomst.

Welzalig de man die tegen het woeste beest strijdt, en zijn vader en moeder niet in herinnering heeft, maar de dingen zoekt van de andere wereld

Ze roept hem vanaf de bergen,
De rivier van vergetelheid is zijn droom,
kruizende met de rivier van tederheid,
waaraan de hemelse woonplaats ligt

Beloch 15:2-3